

تو هنوز ناپدید ز جمال خود چه دیدی

مولانا « دیوان شمس » غزلیات

علیرضا عصار خوانده

هژیر مهر افروز

منگر به هر گدایی که تو خاص از آن مایی

مفروش خویش ارزان که تو بس گران بهایی

به عصا شکاف دریا که تو موسی زمانی

بدران قبای مه را که ز نور مصطفایی

بشکن سبوی خوبان که تو یوسف جمالی

چو مسیح دم روان کن که تو نیز از آن هوایی

به صف اندرآی تنها که سفندیار وقتی

در خیبر است برکن که علی مرتضایی

بستان ز دیو خاتم که تویی به جان سلیمان

بشکن سپاه اختر که تو آفتاب رایی

چو خلیل رو در آتش که تو خالصی و دلخوش

چو خضر خور آب حیوان که تو جوهر بقایی

بسکل ز بی اصولان مشنو فریب غولان

که تو از شریف اصلی که تو از بلند جایی

تو به روح بی زوالی ز درونه باجمالی

تو از آن ذوالجلالی تو ز پرتو خدایی

تو هنوز ناپدید ز جمال خود چه دیدی

سحری چو آفتابی ز درون خود برآیی

تو چنین نهان دریغی که مهی به زیر میغی
بدران تو میغ تن را که مهی و خوش لقایی
چو تو لعل کان ندارد چو تو جان جهان ندارد
که جهان کاهش است این و تو جان جان فزایی
تو چو تیغ ذوالفقاری تن تو غلاف چوبین
اگر این غلاف بشکست تو شکسته دل چرایی
تو چو باز پای بسته تن تو چو کنده بر پا
تو به چنگ خویش باید که گره ز پا گشایی
چه خوش است زر خالص چو به آتش اندرآید
چو کند درون آتش هنر و گهرنمایی
مگریز ای برادر تو ز شعله‌های آذر
ز برای امتحان را چه شود اگر درآیی
به خدا تو را نسوزد رخ تو چو زر فروزد
که خلیل زاده‌ای تو ز قدیم آشنایی
تو ز خاک سر برآور که درخت سربلندی
تو بپر به قاف قربت که شریفتر همایی
ز غلاف خود برون آ که تو تیغ آبداری
ز کمین کان برون آ که تو نقد بس روایی
شکری شکریشان کن که تو قند نوشقندی
بنواز نای دولت که عظیم خوش نوایی